

[Henning Dyremose]

Det Konservative Folkeparti ønsker nu, at EF og FN som et mindstemål følger sine egne planer. At vakle over for udførelsen af egne beslutninger om såvel landområder som sanktioner kan af andre totalitære hære, bl.a. i det tidligere Sovjet, blive tolket som et svaghedstegn og måske medføre risiko for, at der igangsættes nye angrebskrige i vore nærområder. Manglende fasthed vil ikke alene blive opfattet som et knæfald over for de serbiske aggressorer, men også som en blåstempling af de paramilitære kroatiske gruppers grupvækkende aktiviteter i Bosnien.

Fra konservativ side er vi fortsat rede til at tage medansvar for en internationalt tilrettelagt indsats, der omgående og konsekvent kan få standset de uhyrligheder, som foregår, også mens denne afslutningsdebat finder sted. Standses borgerkrigen ikke meget snart, vil den næste generation med rette kunne spørge, om den politiske generation i 1990'erne virkelig ikke var klar til at yde den nødvendige indsats for at forsvare de værdinormer, den frihed og de muligheder, som fjernelsen af Jerntæppet har givet de central- og østeuropæiske befolkninger chancen for at opleve.

Mens flygtningeproblemet er vokset kolossalt på grund af situationen i det tidligere Jugoslavien, har dansk flygtningepolitik i de sidste fem måneder været kendetegnet af, at regeringen ikke har haft det ringeste styr på udviklingen. Som opposition forhindrede de nuværende regeringspartier, at der blev gennemført de stramninger, som tidligere justitsminister Engell foreslog. Først i mandags var man klar til at gribe ind, men det var meget sent, og det var uden den nødvendige vilje til begrænsning af indrejsetallet.

Jeg er sikker på, at der hos den danske befolkning er en stærk vilje til at hjælpe mennesker i nød og mennesker, som er reelle flygtninge. Den vilje har vi også i Det Konservative Folkeparti, og vi finder det helt afgørende, at vi kan fastholde denne vilje i befolkningen. Men velviljen slipper op, når det dagligt opleves, at de, der hjælpes, i vid udstrækning er mennesker, der melder sig ved Danmarks grænse efter at have opholdt sig i kortere eller længere tid i flere sikre lande. Derfor har regeringens flygtningepolitik været uforståelig og asocial; uforståelig, fordi vi i øjeblikket i et stort omfang hjælper mennesker fra Bosnien,

der ikke har akut behov, men allerede var i sikkerhed, før de kom til Danmark, og asocial, fordi vi kunne hjælpe mindst 10 gange så mange, hvis vi anvendte de fleste af vore midler til hjælp i nærområdet i stedet for i Danmark. Lad os håbe, at mandagens beslutning varsler om en sådan ny og klog linie; det vil Det Konservative Folkeparti gerne bidrage til.

Vi vil i det hele taget gerne bidrage til, at der skabes resultater. Vi ønsker indflydelse, vi søger medansvar, og netop derfor var det med skuffelse, at vi måtte tage til efterretning, at regeringen ville benytte sit spinkle flertal til at tromle sine egne skatteforslag igennem.

Jeg har som finansminister i en mindretalsregering prøvet at tilrettelægge mange forhandlingsforløb, der nødvendigvis måtte have til formål, at vi nåede et resultat, netop fordi vi var en mindretalsregering, så jeg ved godt lidt om, hvordan man tilrettelægger et forløb, hvis man ønsker et resultat, og jeg må sige meget klart, at regeringen overhovedet ikke har gjort et reelt forsøg på at tilrettelægge forhandlingerne på en sådan måde, at der kunne skabes et bredt forlig. Det er kendsgerningen, og det må vi tage til efterretning, men så kan det ikke nytte noget, at regeringspartierne forsøger at foregøgle befolkningen, at man var indstillet på reelle forhandlinger, der kunne føre til reelle indrømmelser til oppositionen. Sig det dog lige så klart, som den socialdemokratiske ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, sagde det i tirsdags under andenbehandlingen:

»Det er da for naivt at tro, at en flertalsregering ikke vil bruge sit flertal.«

Vi var måske naive og troede, at man ville forhandle. Det ville regeringen ikke, og derfor må regeringen finde sig i, at vi stemmer imod regeringens oplæg som helhed, fordi vi forbeholder os ret til ved førstgivne lejlighed at få rettet de værste skævheder op.

Ved førstebehandlingen af skattepakken den 25. maj var såvel finansministeren som økonomiministeren tilsyneladende ret fortørnede over, at jeg tillod mig at betvivle de meget optimistiske vækstsikre, der ligger til grund for, at regeringen tør påstå, at underskuddet på statsbudgettet vil falde fra 1993 til 1994.

Udviklingen siden da har desværre bekræftet, at når de to ministre var så ømskindede, var det, fordi de havde en klar fornemmelse af, at jeg ville få ret. For hver prognose, der er